

a tematizálatlan.

*Az Asperger-szakirodalomhoz
hozzálátok. Nincsenek manifeszt
jegyek. Az egy-érdeklődés igen
jellemző, olvasom; s Kafka;
Einstein; Van Gogh; Bartók;
Hitchcock; Bobby Fischer;
ejha, hogy férek én ide??*

PETŐCZ ANDRÁS

A lezárult idő

*Valamit kezdenem kellene mindazzal,
ami mostanság hajnalban körbevesz engem.*

*Úgy négy óra tájban arra riadok, arra a furcsa
gondolatra, hogy hamarosan meg fogok halni.*

*Nem a halál ténye izgat, nem is az azt megelőző
és nyilvánvalóan elkerülhetetlen szenvedése,
hanem, hogy nem, hogy egyáltalában nem
végeztem el a feladatomat, amiért itt, és most,
és mindörökké és ebben a pillanatban –*

*Émelygés fog el, hajnalonta, valamiféle korai jele ez
testem leépülésének. Nem félek, nem szorongok,
csak az elvégzetlen munka idegesít, mindaz, amit
megtehettem volna, de – valamiért – nem tettem meg.*

Annyira szeretném, hogy több időm legyen!

*Időhegyeken szeretnék keresztülgázolni, és
gondolatban már meg is teszem, időhegyek
magasodnak elém, és megmászom a magasba
nyúló időcsúcsokat, és az elvégzett munka
lobogóját tűzöm ki hibetetlen magasságokban,
aztán még időóceánok is hevernek a lábaim
előtt, és én átúszom ezeket a tengereket, és
így magamhoz ölelem mindazt, ami idő,
a hegyeket, meg a végtelen óceánokat, mert
hatalmasabb vagyok még náluk is.*

*És felriadva, mégis kábán, félálomban azon
töpregek, miért is alakult minden úgy, ahogyan
éppen alakult, és miért is olyan végtelenül és
szorongatóan időbiányos körülöttünk minden.*

*Amikor reggel megjelennek az első napsugarak,
lehunyom a szemem, és kissé elszomorodom,
túl vagyok egy újabb éjszakán, mondom magamban,
és nem vagyok túl mindenféle, ótvaros gondon.*

Látod, az időt, a régi barátot, aki veled haladt,
elveszíted, mondom magamban, és lassan közelít
a perc, a lezárult idő, valamiféle utolsó pillanat.

